

A bábok a kezdetekhez vezetnek vissza bennünket, hiszen nem csak a gyermeki jegyeket hordoznak, hanem a rituális, primitív kultusz ősiségét is magában foglalják. Az antropomorf ábrázolás természete talán úgy alakult ki, hogy asszociációk révén, egy ismerős formát szerkezeti jellemzőire bontva átalakítottunk. Ezáltal az emberi „test” kinézetén keresztül tudunk rácsodálkozni a világ egészére.

Mi magunk, az anyaghoz olyan tulajdonságokat adunk hozzá, amelyek kapcsolata kölcsönös viszonyban áll egymással. Létrejön egy kötelék a jelenlévő ember és a tárgy között. Nemhiába: egy emberhez hasonlatos lény megalkotása, életre keltése varázslat, mágikus cselekedet, mely kockázattal jár. A bábban is a lélek megnyilvánulását keressük, mintha kicsinyített másunkat próbálnánk benne felfedezni. Ebben a viszonyban nyilvánul meg a művész és a báb közötti kapcsolat.

Cérnaszálon vezetve nem csak az alkotóval van összeköttetésben a báb, hanem a befogadót is próbálja befűzni. Különböző gúnyákat öltve, mesemondóhoz illően mutatja a játék saját megszületését, nem csak kialakításában, hanem szerepköreiben és szimbólumaiban egyaránt. A mesékben ennek megfelelően használják fel, és keltik életre őket, játékos formában utánozva ezzel az emberi alak tulajdonságait.

A festő személyes emlékeinek megragadása révén keresi világban elfoglalt helyét, identitását. Az európai és nyugati kultúra ősi hagyományain tovább lépve, távolabbi népek vizuális rendszereit összegezve, megjelenik alkotásainak multikulturális lenyomata is. Megannyi szokás, népi tárgy, díszítőmotívumok és, szimbólumok szövedékére fűzi fel saját vizuális nyelvének építőelemeit. Ezzel egyben egy fantázia világot is létrehoz apró teremtményeinek.